

да се срещне съ чужденцитѣ-чиновници по желѣзопжтната линия, за да имъ обади лично, че българитѣ все възставатъ за освобождение и че той е натоваренъ да разбунтува и освободи Тракия. Бенковски се надѣва, че нѣмцитѣ веднага ще съобщатъ въ Австрия за станалото и ще прославятъ войводата въ цѣлъ свѣтъ. Затова, щомъ стигна въ кжщата на свещ. Радуловъ, веднага запита за нѣмцитѣ.

Първи чужденецъ, съ който Бенковски разговаря, бѣ *Иванъ Шутичъ*, австрийски чиновникъ, но не бѣ нѣмецъ, а словенецъ.

— Видите ли, г-нъ Шутичъ, що работимъ, ние българитѣ?

Иванъ Шутичъ увѣрява войводата, че той и чиновнитѣ отколе знаятъ, че въ България се готви възстание. — Ние почти всички сме славяни: сърби, хървати, далматинци, словени, и напълно одобряваме бунта на българитѣ. Бенковски стана отъ трапезата и гордо погледна на окаченото оржие, което висѣше на стената. Бенковски се зарадва отъ думитѣ на Шутича и каза: „Нека твоитѣ другари бждатъ спокойни. Ние никому зло не ще направимъ. Само искаме да ни дадете оржието си, че ни трѣбва“. Шутичъ отсѣчено отговори, че не само оржието си не дава, ами и самичкъ трѣгва доброволецъ съ дружината.

— Ето—речетой — и моята жена; тя е 18 годишна българка, родена въ Т.-Пазарджикъ. Казва се Мария. И тя иска да трѣгне съ мене въ възстанието.

Бенковски много се зарадва и грѣмко извика:

— На госпожа Мария даваме *черната кобила*.

Ето и една отъ командитѣ се завърна, донесе оржието и докара нѣмцитѣ заедно съ тѣхния пазачъ, турчина Саидъ. Предъ войводата гордо се изправя австрийскиятъ поданикъ лесничей *Тратникъ*. Той бѣ началникъ на хората, които използубаха боровитѣ и другитѣ гори въ бѣльовския балканъ за желѣзницата. Като се ржува